

RK TRIGLAV

Marijan Veber
Cesta ob Barju 56 d
1291 Škofljica
SLOVENIA - EU

OB JUBILEJU

Ijubljana 1984

NAŠIH PETINTRIDESET LET

Radioamaterstvo je dejavnost, ki jo štejeemo komaj v desetletjih. Pa vendar je od prvih začetkov radia prisoten ob vseh dosežkih prav tisti človekov duh, ki stremi za do-sego nečesa novega, posebnega, večjega in boljšega. Zato so prav radioamaterji bili pionirji razvoja marsikaterere radijske panoge.

Z leti in napredkom tehnike se je pionirski duh razširil tudi na uporabne metode radijskega komuniciranja in radioamaterji smo tudi pri tem nosili svoj del. Če štejeemo k temu še tisto mednarodno razsežnost povezovanja med ljudmi ne glede na raso, vero in politično pripadnost. Lahko zaokrožimo kratko definicijo radioamaterstva. Jugoslovani smo bili med prvimi, ki smo dali svoj prispevek organizaciji radioamaterjev, čeprav ta dejavnost vse do druge polovice štiridesetih let pri nas ni bila uradno opredeljena.

Po vojni se je v okviru Zveze radioamaterjev Slovenije razvil tudi naš klub, ki se je sprva imenoval »13. maj« in se kasneje preimenoval v Radio klub Triglav. Razvil se je iz peščice radijskih entuziastov, ki so se z radijsko tehniko večinoma spoznali med revolucijo in takoj po njej.

Širina radioamaterske aktivnosti je iz dneva v dan ob napredku tehnike vse večja in večja, temu pa se je prilagajalo tudi delovanje radio kluba Triglav, katerega člani so vedno z zanimanjem spremljali vse novosti s področja radijskih komunikacij.

Po prvih letih predvsem tehničnega dela znotraj kluba se je klub odprl navzven in tako še bolj pogljobil svoje delovanje in širjenje tehnične kulture med ljudmi.

Rezultati niso izostali. Danes po petintridesetih letih aktivnega delovanja šteje klub okoli 350 članov, od katerih jih ima 200 osebne postaje, kar ga uvršča med največje in najboljše opremljene klube v Jugoslaviji.

S takim potencialom pa tudi rezultati v manifestacijah, tekmovanjih, akcijah in drugih zunanjih dejavnostih radiokluba uvrščajo RK Triglav med prve v državi pa tudi v svetu.

V tej publikaciji, ki jo izdajamo ob petintridesetletnici kluba, smo zajeli del zgodovinske dejavnosti RK Triglav. Zavedamo se, da še zdaleč nismo zapisali vsega, kar se je v petintridesetih letih obstoja kluba dogodilo. Mnogi aktivni člani niso omenjeni, ogromno številno dogodkov, veseljih in žalostnih, ni našlo prostora na teh straneh, še več pa jih je utonilo v pozabo.

Upamo, da bodo bodoče generacije naših članov sproti beležile vse dogodke, pomembne za naš radi klub in da bodo podobne publikacije v bodoče izhajale v krajših časovnih presledkih in bile bolj obširne.

TRIGLAV NAŠ SIMBOL

Triglav, 1. septembra 1962

Iz rosnega jutra je nastal lep dan. Po globelih in dolinah so megle, tudi k vrhu zanesejo vetrovi katero. Takrat za hip izgine ta sonec in modrina neba, vse naokrog utone v kadeči se, nevšečni beli gmoiti.

Skalnati očak doživlja čudne čase ...

Že tretji dan teče, kar po njegovem mnenju temenu šarjio kaj nenavadni planinci. Nanesli so anten, agregatov, oddajnikov, sprejemnikov vseh vrst in velikosti. Lep kupček teže, na koncu so še sebe naveličano privlekli na visoki vrh.

V četrtek jih je sprejel z elektriko, kot da bi vedel, da ima opravka z radioamaterji. MIMO oddaljenih vrhov Kanina in Krna se je vlekla nevihta, črni oblaki so zlokobno strasali zategel, oddaljen grom. Jedki rumenkasti bliski so tu pa tam parali nebo in čez vrh so se pripodile vihrove megle. Zvezda na Aljaževem stolpu je cingljajoče pela, lasje so stopali pokonci, v njih so prasketale drobne iskrice. Obrazi — kot da bi se zapletali v pajčevine.

Lepa reč, tako praznjenje. Lahko bi bilo tudi še bolj izdatno in še manj prijetno. Pa tudi v takem ni nič kar tako postavljati anteno. Toda amater in neumen kmet imata srečo. Ko je severni veter v naglici razpodil oblake in je tik nad zatonom lebdelo sonec, je bila vzpostavljena prva zveza v dolino. Vse naprave so bile na svojem mestu, pripravljeno za prihodnji dan. V polmraku in temi so se potem vsiljivci plazili po robatih pletih navzdol proti prijetnemu zavejšču Kredarice.

Danes pa je že sobota in bliža se šesta ura, začetek evropskega UKV tekmovanja. Za Aljaževim stolpom zabrnita agregata. Jaticca kavrov se nemirno preleti ob nepoznanem trušču. Z razpetimi krili pada v prepade, proti Kugyjevi polici in še globlje, v prostranstva navpičnih sten.

Tudi ljudje se zdriznemo. Kje je prabitni mir? Mar mu tudi tu že bje poslednja ura, preti poguba?

Resnično! Ni ga prijatelja narave in še posebej gora, ki bi mu bilo pri srcu prodiranje tehnike v kraje, kjer sicer pričakuje oddih, mir in sprostitvev. Mar naj se res vsakršnim pridobitvam civilizacije, ki nas osrečujejo in nam hkrati grene življenje po dolinah, pridružijo enake še tu? Naj se mehanizaciji in žičnicam, ki nas vodijo v predverje vrhov, pridružita še smrad izpušnih plinov in hrup motorjev prav na njihovih temenih? Komur je pri srcu klasično doživljanje narave, ta se z novotarjarni današnjih dni pač ne bo sprilaznil nikoli. In kar gotovo je, da Triglavu in njegovim visokim sosedom prav nič ne pristojta kakršnakoli tehnična navlaka.

Pa vendar bo strpna duša tudi v takem, navideznem nesoglasju našla skladnost med umetninami narave in delom človeških prizadevanj. To je v bistvu nekaj povsem naravnega, saj je narava s svojimi zakladi in možnostmi, ki jih ponuja tudi izvor napredka. In če se napredek harmonično zliiva s celoto, če ni vsiljiv in bučen, če zahva ta trud in napor, ki krepita telo, in če človeka ne poniža na stopnjo navadnega objekta v zmešnjavi naprav, tedaj nas kratkotrajna, kraju primerna tehnizacija tudi

na Triglavu ne bo motila. Pozabimo torej na hrup motorjev kot na nujno zlo, ki ga bodo morda že kmalu zamenjale sončne baterije. Takrat radioamaterski izlet v gorsko kraljestvo Julijcev ne bo kalil miru.

Ob Aljaževem stolpu se dviga vitek antenski drog z dolgo Yagi anteno. Svojim dvanajstim elementom se ima zahvaliti za veliko smernost in precejšen hasek. Aluminijske srebrno lesketa v soncu — prav gotovo lepa podoba, ki podoba trebusčastega Aljažebeega stopla še posebej poudari. S preprosto ročico je moč anteno obračati in jo iz stolpa naravnati v poljubno lego ter tako doseči najboljši možni doseg, tako pri sprejemu kot pri oddaji.

V stolpu je tesno. Na kupu so 100 W oddajnik YU3DL, ki dela na 144 MHz, sprejemnik, razna oprema in vrh vsega še operaterji. Poskrbljeno je za mraz: košate bunde kar dihajo domačnost in toploto, čeprav sedaj še ni čas, da bi jih oblekli.

Z neba že lep čas sevajo svetle zvezde, ko lvo — YU3DL prekine zvezo z daljino Srbijo. Razdalja 540 km je za zvezo na 2 m že kar lepa razdalja, nekaj kot zveza na kratkih valovih med — denimo — Evropo in Avstralijo. Torej pravi UKV dx! Tudi lvo partner YU1CW na Kosmetu je vesel nad uspešnim srečanjem.

Poleg tega pa je v dnevniku zapisanih že lepo število zvez, med njimi prevladujejo italijanski amaterji. Ne samo, da jih je mnogo, operaterje odključeta vljudnost in gostobesednost, pač pristni južnjaški temperament.

Prvo tekmovanje s Triglavu

Našim fantom: lvo, Tonetu in Levu, ki sta se izkazala z nošnja 56 kg težkega agregata s Kredarice na vrh, meteorologu Džoniju, ki je pri tem več kot pošteno prispeval svoje moči skupaj z Darkom, ki je že v dolini, pa Martinu so kar pri srcu vsi ti I1BUT, I1ACT, I1TCR, I1BUN, raztreseni 514 km daleč odtod po Italiji. Vendar jih muči razdovednost, kaj bodo prinesle prihodnje ure. Ali se bodo uresničila pričakovanja, toliko obetana trditev, da se bo s temena Triglavu odprla vsa Evropa?

To tekmovanje ima že tradicijo. Že na Snežniku in Krinu, na Mirni gori, Nanosu, Slavniku, Veliki planini, Grinovu in na prvem tekmovanju s Triglavu s premajno aparaturo, so se rodile želje seči čim dlje. Želje so se uresničile, oddajnik, ki dela nočjo, je pravo težko topništvo v primeri s prvim. In v takih primerih poroma spomin nazaj v pretekla dni.

Notranjski Snežnik ...

Iz objema širnih notranskih gozdov kipi v višave koničasti vrh. Skalnati in s travo porasel, z globokim breznom in goščo borovcev po strmih pobočjih.

Od ljudi ga ločijo dolge ure hoda. V hostah gospodarijo volkovi in medvedje. V jase ni je slišati jelenov ruk, divji prašiči v krdelih mikastijo ruše v bregovih. Bogata flora in razgledi, redki venci prepadov nad zelenimi dolinami.

A kljub tej lepoti je Snežnik samotar, ljudje ga ne nadlegujejo mnogo. Zadnja leta še najbolj redno radioamaterji kluba »Triglav«.

Operaterjem tega kluba je na postaji YU3APR uspela leta 1959 dotleji najdaljša zveza v Jugoslaviji na 2 m – 610 km. Vzpostavili so jo s češkim radioamaterjem OK3KLM v Čopoku v Veliki Trati. Tisto noč je dišalo po nevhiti, na Snežniku kaj pogostem gostu. Črn oblak, poln naelektrjenih delcev, je za nekaj časa ohromil vse delo, potem se je po praznjenju nenadno odprija možnost zvez na velike razdalje. Manjkalo pa ni tudi drugih zvez. Dunaj, prva naša zveza z Nemčijo DJ3HPY na vrhu Zugspitze nad Garmischen, Milano, YU1AD na Fruški gori, YU1IK na Avali, Dobrač nad Beljakom in drugi.

Leta 1960 je radiolu ku »Triglav« požel s Snežnika Evropsko UKV prvenstvo s 109 zvezami. Pred očmi utrinki s tega tekmovanja. I1REB v Vallo Tornise – 545 km. Z vrh Grintovca se oglašala kamiški YU3DMN. Po reškem zalivu se prernikajo neštete ladje, njih pisane lučke v dolgih sojih odsevajjo na morski gladini. Onstran Jadrana mežikajo lučke v Benetkah.

Noč ob oddajniku

Zaspancem, ki niso imeli opravka za mikrofonom, je godil spanec v himalajskih spalnih vrečah. Razvrstili so se kar po samem vrhu, nad njimi se je uro za uro prevažal komaj rojeni satelit ECHO I in budil misli o nesluteni dosežkih človeške ustvarjalnosti; v nemirnih in nehomogenih zračnih plasteh je risal cikcakasto sled, kot bi se pijan pajek opotekal po srebrni nitki.

V šotoru se še ščebetalo italijanskih postaj pridružujejo Kranjčani s Št. Jošta. Zagrebčani vedre na Sijemenu, nekateri se oglašajo s postajo YU2AI z Učke. Slede Celovci, YU3JN izpod Mangrta. I1FTS pošilja pozdrave iz 435 km oddaljene okolice Rima, tu je še YU3CST s Slavnika.

Nemec DJ3QC gostuje pri Avstriju OE7PV na Grossglocknerju. Z Velke Javorine, 435 km daleč prihaja OK3YY, za njim začujemo Madžarsko: HG5KBP iz Budimpešte.

S Polnograjske Grmade neboljgjeno pozvanja pisk YU3LQ. Skromni, a neumorni Andrej onegavi s svojim pendlerjem, iz Beograda pa se javlja Boro – YU1CW. Prijetni spomini na uspešno tekmovanje. Povprečna dolžina zveze 258 km.

Dovolj je spominov. Tudi nocojšnje zveze niso slabše. Vstaje se na hitro, vsakih nekaj minut druga. Iz Rovt, 56 km daleč, se oglašaja YU3AJK, pri mikrofonu so Inko, Gilhec in drugi. I1RUN iz Campa Bassa je druge sorte tič. Težek je kar 514 km.

Opolnoči je na zvezi prvi Švicar, ki je imel kdajkoli zvezo na UKV z Jugoslavijo – HB1LE.

Noč ima svojo moč, pravijo. Res bo! Slede trije Nemci. DJ3ENA z nemško-francoske meje nekeje v Baden-Badnu – 516 km. OK1VBN iz Češke; YU3JN, stari znanec iz Kopra.

Trop Italijanov, Čeh OK3II. Med nami in HG5KDDQ ter HG5EG na Madžarskem je 500 km pretežno ravnega sveta.

Pride Poljska. SP9MM – 580 km, njegovi rojaki s 534 km niso tako izdatni.

Vreme je lepo. Vetrč lahko boža anteno. Prečke in vrvi presunljivo žvižgajo. Oči so težke od prečute noči, preživji jih pogled iz stolpa.

Doline pod megleninim morjem, iz somraka vstajaja nedeljsko jutro. Gozd vrhov, skalnati orjakov, s sivkasto modrikastimi pleči pričakujejo sonce. Daleč na severu se prvo zalesketa belo ogrinjalo Grossglocknerja. Slede mu Hochalmspitze, Ankogel, Grossenediger in kratko zatem že bližnja okolica.

Triglav je videti potolažen. Nič več ne grozi. Ne z megljo, ne z Elijevim ognjem, nikjer sledu o praznjenih. Farije si jih skoraj žele, saj jim ponavadi redno slede zveze na velike razdalje. Pred letom dni si je zavojlo take »W« plasti nekie med Jugoslavijo in Veliko Britanijo obilzoval prste naš Boro – YU1CW. Že po koncu subregionalnega tekmovanja je ostril ušesa in prisluškoval redkemu preostalemu prometu. Nenadoma

– Manchester: 5 minut zveza in potem – tišina.

V sončni dan se lesketa sonce, planinci se čudijo navlaki na vrhu in čudnim esedam v Aljaževem stolpu.

Delo teče dalje. YU3APR na Snežniku je imel smolo, transformator je pri 39 zvezi odpovedal pokorščino. Čeprav sta ga Stipe in Tone razdrta in previjala vso noč z golimi rokarni, se ni mogel več udeležiti velike dirke.

Potem so na zvezi Bosanci – YU4NES in YU4NCJ. Pa avstriji in Čehi. YU3DMN zopet gostuje na Grintavcu.

V ranem popoldnevju je v dnevnik vpisanih tli zvez. Agregata utihneta. Prelesten mir leže v gorsko naravo. Pridne roke podirajo drogove, spravljajo dele in naprave v bisage. Ramena se upogibajo, karavana se spusti navzdol. Pomaga tudi vojska, ki ima pri kredarici konje.

V večernem mraku je Triglav po treh dneh zopet sam. Na zvezdi sedi črni kaver. Rumeni kljun zvedavo gleda podse, bistré oči ugibajo, kaj bo za želodeček.

Hrupa je za lep čas konec. Narava je ostala nepokvarjena, ob letu dni in še poprej pa se bodo z vrhov Nanosa, Krima, Mirne gore, Snežnika, Grintavca in Triglava in iz dolin zopet oglasile UKV postaje. V prijateljskem kramljanju bodo prek meja, brez carin in potnih listov potekali pogovori o napravah, slišnosti in moči postaj. Veliko občestvo radioamaterjev bo zopet slavilo svoj dan dela in tekmovanja.

Za kratek hip bodo oživele samote in hitreje bo zaplalo življenje v večno nespremenljivih gorah.

Vsakdo izmed nas bo lahko takrat med tistimi, ki bodo z mikrofonu in tipkami izkazovali svojo privrženost tehniki radijskih zvez. Naj nas bo iz leta v leto več!

Pavle Šegula
YU3AL

»Tako smo se razvijali . . . «

Spominji, čeprav še mediji, prinašajo ob vsakodnevnem klubskem delu dogodke iz začetka šestdesetih let, ko me je zanimanje za radio, čeprav tedaj še zdaleč nisem vedel kaj to je, privedlo kot trinajstletnega kratkohačnika na tečaj za radioamaterja operatorja, ki ga je prirejal RK Triglav.

Na začetku nas je bilo preko 25, po več kot pol leta trajajočem tečaju smo pristali na izpitu samo trije. Že takoj v začetku sem telegrafijo razumel po svoje in tako na prvi uri pisal znake kar s črticami in pikami, tako kot so sestavljeni namesto s prvimi črkovnimi znaki. Začetni problemi so bili je začetni in kasneje je bilo potrebno še nekaj dobre volje, da stalni očitki o slabem tipkanju ali slabem sprejemu, ki nam jih je vsem daljal »strah in groza vseh vseh novih članov Kluba Triglav« (sicer pa »zlato srce«) Martin Štanc. V letih 1970 je v klubu potem zraslo še več generacij mlajših članov, ki so še danes med aktivnimi člani in ki so se začeli ukvarjati poleg tradicionalnega »lova na lisico« in UKV tehnike tudi s kratkovalovnimi področji.

Delo na kratkem valu se je v klubu pravzaprav odvijalo že od ustanovitve primopredajne sekcije in prav zanimivo je bilo listati nekaj preostalih dnevnikov iz začetka petdesetih let, v katerih je bilo polno DX postaj in zanimivih prefiksov. Tedaj smo delali v klubu samo na obsegu 3,5 MHz in le nekaj starejših operatorjev tudi na 7 MHz. Vseh nas so bila polna ušesa, ko je ob koncu tečaja Toni -3BH prikazal delo v telefoniji. Bilo je okrog 19. ure zvečer na obsegu 14 MHz v amplitudni modulaciji in v zvezi z neko norveško postajo je Toni večkrat ponovil svoj pozivni znak »kot« jenki junajtid tri boston honolulu. « Več dni potem sem vsem pripovedoval kako sem sodeloval pri radijski zvezi z daljnim Bostonom in Honolulujem. Tudi kasneje je bilo večerih kaj narobe. Kot na primer v zvezi z MP4QBF iz Sultanata QATAR kateremu sem se zahvaljeval za zvezo z »hvala za zvezo dragi prijatelj QATAR. « Seveda je takoj zazvonil telefon in neumorni Martin je neumljeno bentil, češ kaj ne veš, da je QATAR QTH in da je ime operatorja STEVE in kdaj se boš že naučil tipkati številko ti kot se spodobi . . . itd. Vendar je vse to pomagalo vsem, ki smo začelne težave dela na kratkovalovni postaji prestajali v klubski PPS YU3APR. Za delo smo imeli na voljo 50 w oddajnik z GELOSO VFO in 807 elektronko na izhodu ter VS1AA (20 m) in WINDON (40 mC) žične antene. Sprejemniki so bili od starega BC 348 R do nekega večjega BC, AR88 in tedaj novega Iskrinega SK3. Na omenjenih sprejemnikih so se nam ušesa izostrila za poslušanje raznih DX signalov, ki jih je bilo že tedaj precej predvsem na 7 MHz medtem, ko je bil obseg na 3,5 MHz za vse še lokalni.

Telefonija je bila zelo malo uporabljena in še to le amplitudna modulacija. »Kot večina na začetnikov tistega časa smo precej časa previseli« na obsegu in se vsega novega učili sami. Že tedaj v sredini šestdesetih let smo z zavišijo gledali QSL karte, ki so prihajale v klub za naše starejše kolege z osebnimi radijskimi postajami in praviloma je na vsaki karti iz ZDA pri opisu postaje pisalo »TX 1 KW antena 3 el. BEAM.« Za nas so bile tedaj daleč neuresničljive sanje. Ko smo klubski oddajnik z dodano še eno izhodno elektronko spravili na izhodno moč preko 100 w smo se počutili že

kot na največji radijski postaji v Evropi. Spominjam se, da sem nekoč omenil Martinu YU3AT boji iz nagajivosti, da bom nekoč tudi jaz imel kilovatni oddajnik in beam anteno pa me je precej prepričuječe pogledal in preroško izjavil, da bom imel 150 w in GP anteno in da je to za nas dovolj. Toda kakor smo bili pri petnajstih, šestnajstih morda zaletavi in za marsikoga nezreli, smo si vendarle že počasi pridobivali nova znanja in možnosti so se nam vedno bolj odpirale.

Ko govorim o množini mislim na tiste prve generacije, ki so prišle za nami med katerimi so s svojo aktivnostjo prebili precej časa v klubu Zabukovec Boris 3ER, Vehovec Jože 3EJ Kasneje Športič Leon 3DX (ex YU3TUP) in Denžič Lojze 3TRD ter drugi naši vrstniki. Sodelovali smo v nekaj mednarodnih KV tekmovanjih v želji, da spoznamo tudi tak način dela kajti vedno smo hodili na UKV tekmovanja, kjer smo po pravilu osvajali najvišja mesta. Tam smo imeli odlične učitelje v starejši generaciji 3DL, 3BM, 3BA, 3AT in drugih, katerih tradicija UKV je potegnila tudi nas, da smo znali nadaljevati. Osvajanje kratkega vala pa je bilo za nas čisto novo področje, ki smo ga počasi vendar precej sistematično spoznavali.

V letih do 1968 je bila zelo aktivna in izredno uspešna skupina KV amaterjev iz RK Ljubljana, ki je predvsem v tekmovanjih dosegla nekaj izrednih rezultatov. Pravi vzor je bil tedaj še sicer nedosegljiv Frane Bogataj 3BC predvsem v telegrafiji in Poide Bric 3LB v telefoniji poleg 3LC, 3GP, 3EA in ostalih. Kako temeljiti smo bili v pripravi za naše »boljše čase« na KV pove tudi podatek, da smo v pripravah za izpite A razreda, ki smo ga na ZRS polagali leta 1967 3EJ, 3ER in jaz znali na pamet prefikse in oznake vseh 300 državic po DXCC listi celo tako daleč, da smo se med seboj spraševali – povej kateri je četrta država pa vrsta s prefiksom VP2 . . . in podobno. Leta 1967 smo za novembersko CQ WW tekmovanje v telegrafiji organizirali že kar pet kompletnih radijskih postaj za kategorijo več oddajnikov, ki je organizacijsko najzahtevnejša. Oddajniki so bili vsi domače izdelave s približno 50 w izhodne moči medtem ko so bili sprejemniki razni trofejni BC312 in nekaj SK3. Antene vse žične – WW DOM. Rezultat je bil nekaj preko 380 tisoč točk – 13. mesto v svetu in 8. v Evropi. Rezultat sam ni bil nekaj posebnega, bil pa je pomemben zato, ker smo tedaj že imeli formirano dobro tekmovalno ekipo tudi za kratkovalovna tekmovanja. Vsakoletno tekmovanje »KUP SRJ« sam je bil vedno izziv in vsako leto smo segli nekaj mest višje. Prav do vrha pa nismo uspeli. Oprema še ni bila taka, da bi lahko konkurirali z drugimi in že tedaj v poznih šestdesetih letih se je mnogo govorilo o uporabi oddajnikov z velikimi močmi v jugoslovanskih tekmovanjih, kar je ostal kar men spoitke marsikomur še do današnjih dni in verjetno bo ta tema interesantna še mnoga leta. Vsako leto KUP SRJ ni bil ravno uspešen – nekoč sva s 3EJ kot že stari operatorja sklenila pustiti delo v tekmovanju mlajšima Leonu 3DX in Lojzetu 3TRD. Da bi se nekako zamotila sva odšla v večerni kino in na povratku sklenila pogledati kako fanta »furata kontest«! Ko sva vstopila v klubsko PPS je Lojze kot operator z nogami na mizi slastno pil jogurt, medtem ko je »kopiilot« Leon seciral sendvič, ki mu je bil prevelik za normalen obrok.

Seveda je bil sprejemnik naravnana na valovno dolžino radia Luksemburg, ki je od-

dajal popularno glasbo. Poleg tekmovanja za pokal Zveze radioamaterjev Jugoslavije pa smo se udeleževali tudi mednarodnih tekmovanj in ko je bil v Izoli na radioamaterskem poletnem seminarju Jože 3EJ in so izdelali »exciter« za delo v SSB telefoniji smo začeli tudi z delom v SSB. Na stari klubski oddajnik smo priključili exciter, za sprejem pa smo uporabljali kar BFO za telegrafijo in nekako je šlo. Na sejmu elektronike leta 1967 je bil pri nas prvič razstavljen tovarniško izdelan KV primopredajnik TRIO TS 500. Nihče ni niti pomišljal, da bi bila možnost uporabe take postaje v bližnji bodočnosti, pa vendar je koncem oktobra 1968 Radioklub Triglav že razpolagal z dvema novima TS500 postajama, katere so popolnoma spremenile naše poglede na tehnični razvoj in možnosti samogradenj. Tudi antene za take postaje so bile drugih vrst zaradi nizke izhodne impedance oddajnika. V letih okrog 1967 je še deloval ne dolgo pred tem ustanovljeni DX klub Slovenije, ki je izdajal svoj bilten. V tem klubu ni bilo naših klubskih članov z izjemo 3AT, mi mlajši smo tedaj bili še premladi oz. nismo izpolnjevali pogojev za članstvo. Tisti čas, ko je deloval je bil ta klub zelo koristen, zato, ker so v biltenu poleg DX informacij izhajale tudi koristne tehnične informacije. Leta 1968 smo se tako na osnovi članka o 4 elementni QUAD anteni odločili, da postavimo dve taki anteni. Prvo sem postavil jaz, drugo pa Leon 3DX. To so bile ogromne antene za tiste čase z nosilcem dolgim 8 m in kvadrati stranice 5 m. V klubu smo vedno težko realizirali različne zamisli o velikih antenah tako tedaj kot tudi kasneje. Vzroki so bili predvsem v tem, da smo vedno prostorsko nekje gostovali in skakati po tujih strehah pač ni priporočljivo, posebno če vlečeš neke žice in postavljaš drogove.

Prčela je tudi velika invazija televizije in z njo različne vrste motenj s čimer je veliko število radioamaterjev imelo težave z raznimi sosedmi.

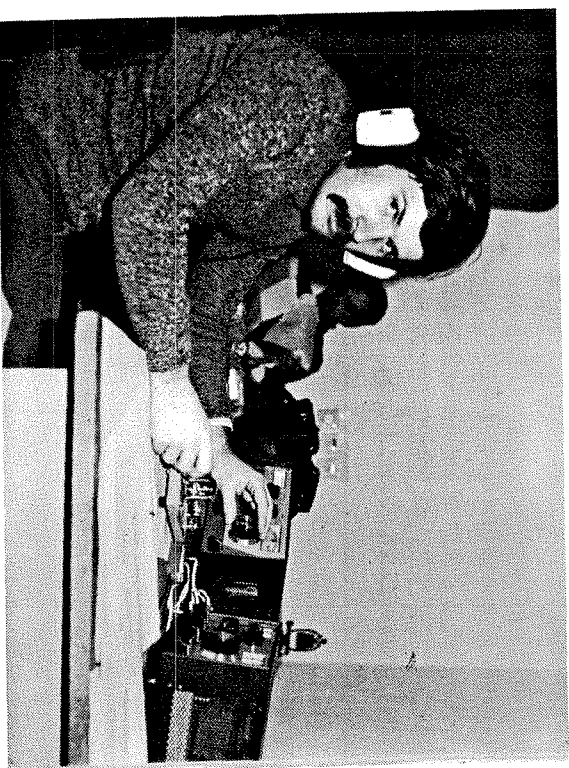
Klubsko delo na KV je v času do 70. leta prineslo precejšnje število novih diplom, katere smo osvajali v zameno za slabe možnosti dela v tekmovanjih. V tekmovanjih pa smo tudi uspeli z velikimi meji v Skandinavskem tekmovanju, kjer smo leta 1967 dosegli prvo mesto v kategoriji izvenskandinavskih postaj in prvič premagali v direktnem tekmovanju ekipo iz RK Ljubljana, ki je zasedla drugo mesto.

Z malo izkušnjam in veliko dobre volje smo leta 1968 prvič resneje delali v CQ WORLD WIDE tekmovanjih, ki so še dandanes pojem največjih in najbolj svetovno razširjenih in priznanih KV tekmovanj. Za nas je bilo tedaj 700 zvez v SSB in 800 v telegrafiji že zelo velik rezultat, čeprav v svetovnem oz. evropskem merilu ni pomnil dosti. Toda kmalu smo že dosegli tudi vidne svetovne rezultate.

Leta 1969 sva z Jožetom 3EJ delala v tekmovanju WFX WW v kategoriji en oddajnik več operatorjev in tedaj napravili 1886 zvez, kar je bil izreden rezultat in končala sva na 5. mestu v svetu in prvem v Evropi. Od tedaj dalje smo se kar navadili, da je v največjih tekmovanjih naš cilj dosega rezultata evropske kakovosti, kajti zaradi geografskega položaja in gostote postaj v Evropi je od tu skoraj nemogoče biti najboljši v svetu.

Od drugih jugoslovanskih tekmovalnih ekip velja omeniti radioklub M. Pupin iz Pančeva, ki se je s tekmovalno aktivnostjo ukvarjal že tudi prej. Z njimi smo večkrat tek-

movali v isti kategoriji in rezultati so precej izenačeni. Tako smo v letu 1969 uradno napovedali medsebojni dvoboj, ne da bi poznali skrivna orožja nasprotnikov (oni so tedaj prvič uporabljali linearni ojačevalnik, mi pa smo ravno tiste dni dobili novo po-

stajo). Pri rezultatu 1,6 milijona točk so bili oni boljši za 40 tisoč točk, kar nas je vseeno potešilo, ko smo slišali za njihov močni oddajnik. Po letu 1970, ko je bil klub že v prostorih na Vojkovi ulici v zgradbi Policijske gasilske brigade so v klub prihajali vedno novi člani, med katerimi je bilo tudi nekaj izredno dobrih operatorjev, ki so nadaljevali z našo začetno tradicijo. Starejši, ki smo bili tedaj študentje pa smo iskali možnosti za postavitev velikih anten in jih našli v okviru radiokluba v študentskem naselju. Tam smo postavili že fiksne QUAD antene za 3,5 in 7 MHz in nekaj let vladali v ameriških tekmovanjih kot najboljša evropska postaja. V klubu je bil v 70. letih med najaktivnejši člani na tonjskih delih kratkovalovnih obsegov Zlatko 3 DM, ki je precej popravil klubski rezultat v številu delanih držav in drugih zvezah za osvaja-nje novih diplom Niko 3BO pa se je razvil v odličnega telegrafista. V tem času smo poleg rednih udeležb na UKV tekmovanjih sodelovali tudi v KV jugoslovanskih tekmovanjih, ki jih je bilo iz leta v leto več. Na njih so se tudi predvsem mlajši učili tehni-ke dela in operativnosti.

Posebno poglavje zaslužijo evropska tekmovanja, kjer se pravila nekoliko razlikujejo od ostalih tekmovanj in s predajanjem določenih telegramov izvenevropskih postaj evropskim postajam, naredijo tekmovanje še privlačnejše in težje. Precej let je trajalo, da smo absolvirali vsa potrebna znanja in jih združili z možnostmi ter tudi v teh tekmovanjih sedaj zavzemamo kot po pravilu prva mesta. Ko smo v klubu iskali možnosti za nove lokacije naših tekmovalnih sekcij in postavitve anten smo se spo-

